СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 112. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 14-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 14, 1986 No. 112. VOL. XCIII.

приєднується до Гарвардського Проєкту

Після нарад в Ню Йорку (зліва): І. Хамуляк, Я. Пастушенко, д-р С. Ворох, Б. Робак, проф. І. Шевченко, В. Баранецький, о. диякон Б. Тарнавський і А. Пришляк.

Ню Иорк (ІЯХ). — Тут в приміщеннях Гарвардського Клюбу відбулася чергова зустріч діючого ще до кінця червня 1986 року директора УНІГУ проф. Ігоря Шевченка із членами Ділового Комітету, очоленого д-ром Степаном Ворохом. Проф. Шевченко, як діючий директор поінформував членів Ділового Комітету про пророблену працю Наукового Комітету і треба ствердити, що не зважаючи на ті чи інші. початкові ускладнення, в основному праця йде задовільно.

„Наша громада фінансово не заведе в здійсненні Гарвардського Проєкту, можна так твердити, базуючись на дотеперішніх вислідах і на загальних наставленнях тої громади у зустрічах з нею", — сказав д-р С. Ворох, який останніми часами з тою громадою зустрічався в Чикаго, Дітройті, Нюарку, Філядельфії, Рочестері, Торонто, на Фльориді та на лікарському з'їзді у Філядельфії.

„Тому відповідальність українського Гарварду в обличчі того факту є велика і ми мусимо вміти довір'я нашої громади до нас оправдати", — сказав д-р Ворох.

По цій зустрічі із діючим директором УНІГУ відбулися наради Ділового Комітету, на яких остаточно покликано до життя Збірковий комітет, до якого входять: Я. Пастушенко, І. Хамяляк, Б. Робак, В. Ворох та інж. Я. Бігун. В. Ворох та інж. Я. Бігун є кооптованими членами, як теж кооптовано ще д-ра Юрія Тритяка. Ідея влаштувань „тисячу-долярових" бенкетів, подібних до дітройтського, у Філядельфії, Чикаго, Нюарк-Ню Йорку, Рочестері, Торонто і інших містах були включені до дискусії й евентуальної підготови, як теж шукання спонзорів для покриття коштів поодиноких томів. Зараз вже є понад 20 таких спонзорів, що значить 500,000 дол.

В НЮ ЙОРКУ ПОМЕР В. ГЛАДКИЙ

Ню Йорк. — У п'ятницю, 13-го червня 1986 року, тут у шпиталі Бет Ізраель помер на запалення легенів бл. п. Василь Гладкий, народжений 15-го січня 1954 року. Залишив в жалобі батька Михайла, брата Івана, сестру Стефанію з родиною й інших членів родини. Дати похоронів ще не устійнено.

Панахида — в неділю, 15-го червня, о год. 7:30 вечора, в похоронному заведенні Петра Яреми.

ОБВИНУВАЧУЮТЬ Г. МЕКМІЛЛЕНА В НАСИЛЬНІЙ ДЕПОРТАЦІЇ

Лондон. — Ніколай Толстой, з родини відомого російського письменника Льва Толстого, обвинуватив у написаній ним документальній книжці п. з. „Міністер і масакра", Геролда Мекміллена, відомого політичного діяча, свого часу прем'єр-міністра уряду Великобританії, за те, що він причинився до насильної депортації до СССР і Югославії багатьох тисяч антикомуністів, віддавши їх прямо в руки комуністам, після закінчення Другої світової війни.

Це дуже поважне обвинувачення було категорично заперечене родиною Мекміллена, але це не переконує автора книжки, який збирав матеріял на протязі років, використав доступні тепер архівні матеріяли, свідків, збережені у приватних збірках листи і свідчення, які вказують, що тепер 92-річний Г. Мекміллен, лорд Стоктону, впливав на американських і британських відповідальних чинників і військове командування, щоб вони віддали насильно 30,000 сербів, словінців і хорватів, які опонували до політики комуніста Тіта, і 40,000 громадян СССР, переважно козаків, в руки совєтських і югославських вояків на видиму смерть. У цій справі він особисто говорив з ген. Чарлзом Кайтлі, командиром п'ятого британського корпусу, під зарядом якого знаходились антикомуністи.

Н. Толстой пише, що всі ці 70,000 осіб були видані в руки комуністів насильно з участю британської і американської армій, без переведення опиту, який пропонували деякі більш розважні старшини. В числі 40,000 громадян СССР було аж 11,000 жінок, бо, як відомо, козаки, покидаючи територію комуно-московської імперії, брали зі собою родини і тягнулися цілими валками на Захід. Мекміллен, на думку Н. Толстого, вважав такий акт „доброю волею альянтів" і цілком не мав жадного викиду совісті з цього приводу. В числі 40,000 британці видали совєтам також 3,000 козаків, які покинули Росію ще в 1917 році, тобто вже не підлягали насильній репатріяції згідно з Ялтинським договором.

Н. Толстой пише, що він не міг знайти в архівах мотивів такого насилля і тому приписує вину в першу чергу самому Г. Мекмілленові, який тоді був політичним дорадником уряду і мав безпосередній вплив на вирішування таких справ. Толстой покликається на документи цитовані в книжці британського історика д-ра Роберта Найта, відомого теоретика з Лондонської школи економіки, які родина Мекміллена і видавництво Мекміллена також заперечувало.

Тому, що книга заторкує гострі проблеми і робить закиди одному з колишніх прем'єр-міністрів, деякі кола закликають до переведення слідства в тій справі. Інші твердять, що слідство нічого не дасть, бо в тих хаотичних днях закінчення війни робились різні помилки, а крім того альянти не могли дати собі ради з переселенням 11 мільйонів людей.

К. Вальдгайм заперечує своє нацистське минуле

Відень, Австрія. — В середу, 11-го червня, Курт Вальдгайм виступив на пресовій конференції, першій після того, як він став президентом Австрії.

„Я не маю що приховувати, — заявив К. Вальдгайм. — Розслідування може продовжуватися хоч сто років, але воно не докаже, що я в чомусь винен. Я не був нацистом. Я не був воєнним злочинцем".

К. Вальдгайма запитали про його минуле з часів Другої світової війни, а також про те, як він пояснює, що деякі його прихильники брали участь в кампанії президентських виборів під антисемітськими гаслами. На це президент Австрії відповів так: „Під час війни я лише чув про депортацію жидів до таборів смерти, однак я не лише не брав участи в таких акціях, але й не бачив їх. Щодо антисемітських гасел моїх прихильників, то я не можу нести відповідальности за всіх людей, які голосували за мене. Сам я ніколи не був антисемітом. Я готовий до діялогу зі всіми громадянами країни, я готовий до діялогу з жидівською громадою... Найближчим часом я маю намір відвідати колишній нацистський табір смерти Мавтгавзен. Я завжди підтримував існування держави Ізраїль. Однак під час мого перебування на пості генерального секретаря Об'єднаних Націй я підтримував і право палестинців на створення незалежної держави. Можливо саме цим я викликав наклепницьку кампанію проти себе".

Далі Вальдгайм сказав, що не думає про опозицію урядів інших держав щодо його відвідання цих країн. Він додав, що його привітали з обранням на пост президента лідери урядів З'єднаних Стейтів Америки, Західньої Німеччини, Франції, Італії та багатьох інших країн світу.

Наприкінці пресової конференції Вальдгайм сказав, що він погодився з пропозицією пошукувача за нацистськими злочинцями Сімоном Візенталем створити спеціяльну міжнародну комісію, яка займеться розслідуванням його, Вальдгайма, воєнного минулого. До цієї комісії ввійдуть, за його словами, представники сімох країн: Югославії, Греції, ЗСА, Ізраїля, Західньої Німеччини, Англії і Австрії.

„Я зацікавлений в тому, щоб всі знали, що я ні в чому не винен. Сам я це знаю. Треба, щоб в цьому переконалися інші", — сказав Вальдгайм.

Жінка Вальдгайма, Єлисавета, призналася, що вона, маючи 18 років, в 1940 році вписалася до нацистської організації Союз німецьких дівчат, але, заручившись з Куртом, на його бажання вийшла з цієї організації.

Неспокої в Південній Африці

Йоганнесбург, П. Африка. — Вже третій день в Кейп Тавн, у дільниці де живе лише негритянське населення йдуть завзяті перепалки і бійки. З того приводу проголошено там винятковий стан тому, що перепалки поширилися на дальші місцевості. Рівночасно у середу, 11-го червня, ц.р., головна опозиційна партія Південної Африки т.зв. Об'єднаний демократичний фронт, проголосила щоб святкувати річницю повстання в Совето, що припадає на 16-го червня, не зважаючи на заборону уряду.

Непорозуміння поміж двома негритянськими партіями, одною, яка є прихильна до уряду, і другою, яка є проти апартеїду, досі принесли 22 жертви у людях. Подібні зудари в минулому місяці закінчилися 30 убитими, а 70,000 осіб залишилося бездомними.

У заклику демократичного фронту, який підтримує Архиєпископ Дезмонд Туту, взивається все населення Південної Африки взяти участь у церковних відправах 15 і 16-го червня ц.р. в пам'ять повстання у Совето 1976 року, коли згинуло понад 570 осіб.

Архиєпископ Туту, в інтерв'ю для чужинецьких репортерів в Кейп Кад, яке він дав в середу, 11-го червня закликав населення не зважати на заборону уряду і взяти участь у церковних відправах в пам'ять жертв повстання у 1976 році. Він був потрясений останніми бійками та знищенням, яке вони принесли.

Вийнятковий стан у Південній Африці був останньо проголошений в липні минулого року і тривав до березня цього року. Відновлення його тепер вказує на те, що неспокій в цій країні далі зростає.

Рівночасно в Лондоні група політичних провідників англійського уряду підготовляє звіт про свої намагання переговорів поміж білим урядом Південної Африки і негритянським населенням. Звіт, що має 68 сторінок, дораджує вжити економічні санкції проти ПАР.

САЛТ II БІЛЬШЕ НЕ ІСНУЄ — КАЖЕ РЕЧНИК БІЛОГО ДОМУ

Вашінгтон. — Офіційна особа Адміністрації президента Роналда Регена, заступник пресового секретаря Білого Дому Леррі Спікс заявив кореспондентам, що на його думку, договір з 1979 року, підписаний президентом Джиммі Картером і генеральним секретарем ЦК КПСС Леонідом Брежнєвим у Відні, але не ратифікований Сенатом, не має вже сьогодні жадної вартости, практично він не існує. Майбутні переговори про редукцію стратегічної нуклеарної зброї залежатимуть від совєтської поведінки і серйозної постави Москви, яка досі блькувала усі переговори про роззброєння.

Така заява Л. Спікса є дещо контроверсійна у світлі заяви у цій самій справі самого президента Р. Регена, який на пресовій конференції в середу, 11-го червня ц.р., заявив, що З'єднані Стейти Америки дотримуватимуться договору САЛТ II ще кілька місяців, а тоді, залежно від поведінки Совєтського Союзу, який в минулому кілька разів порушував цей договір, й новими евентуально пропозиціями Москви про роззброєння, Уряд ЗСА перегляне ще раз вартість договору і остаточно вирішить, що з ним робити.

Політичні спостерігачі і аналітики, які тепер обговорюють цю справу на сторінках преси кажуть, що нова совєтська пропозиція, яка наспіла до Білого Дому у вівторок, 10-го червня, могла вплинути на зміну три слів і оцінки договору САЛТ II під час пресконференції.

Збройнева комісія і комісія закордонних зв'язків в Палаті Репрезентантів закликають спікера Палати Томаса П. О'Нілла до „акції" на форумі Конгресу, але урядові чинники заявляють, що Палата Репрезентантів ледве чи має легальне право вмішуватись до договору САЛТ II, який ніколи не був ратифікований Сенатом. Покищо поодинокі сенатори і конгресмени, а зокрема лідери обидвох палат, приватно намагаються впливати на Президента, щоб він не загострював відносин на міжнародному відтинку своїми контроверсійними заявами і своєю відмовою від САЛТ II.

Президент, запитаний кореспондентами в четвер, 12-го червня відповів, що ми, мовляв, у переговорах з СССР, заступимо цей договір іншим, багато кращим і більше ефектовним. Запитаний чи Л. Спікс говорив правду, що САЛТ II більше не існує. Президент відповів: „так, я думаю, що ви можете вірити в те, що говорить Леррі".

У зв'язку з цими двома заявами, преса й інші засоби масової інформації продовжують широко обговорювати цю, на їхню думку важливу справу.

У СВІТІ

АМЕРИКАНСЬКІ І В'ЄТНАМСЬКІ представники знову розпочали розмови в Ганою про пропавших без вістей 1,800 американських вояків. Розмови були перервані у зв'язку з налетом американських воєнних літаків на Лівію у відплату за терористичні акти, ініційовані і здійснювані тамошнім диктатором полковником Муаммаром Каддафі.

ЛІВІЙСЬКИЙ ДИКТАТОР полковник Муаммар Каддафі, виступаючи на телевізії, знову почав погрожувати З'єднаним Стейтам Америки тероризмом, кажучи, що Лівія не має ракет з далеким засягом, але вона натомість має самовбивчі групи здисциплінованих вояків, які готові на його наказ виконати найбільш складні напади і завдати „ворогові нищівного удару". Західні політичні спостерігачі кажуть, що Каддафі мав виступити особистов на пресовій конференції, на яку були запрошені також закордонні кореспонденти, але він в останній хвилині змінив свій плян і журналісти мусіли задовільнитись його виступом на телевізії без можливости ставити питання і отримати відповіді.

КОЛИШНІЙ ДИКТАТОР Гаїті Жан-Кльод Дуваліє, який під тиском власного народу мусів покинути свою батьківщину і шукати пристановища за кордоном, категорично заперечує, що він привласнив собі державне майно. „Я робив все, що було в моїх силах, щоб поправити економічну ситуацію в Гаїті, але це не було легкою справою, доказом чого є безрадність теперішних керівників". — заявив Дуваліє кореспондентам. Він дав інтерв'ю для американської журналістки Барбари Волтерс у якому заявив, що не має викидів совісті і не почувається винним супроти власного народу.

В АРҐЕНТИНІ ЗНОВУ наростають непорозуміння між урядом президента Рауля Альфонсіна і армією, правдоподібно за те, що Альфонсін наказав звільнити декількох високих старшин з чинної служби і замінив міністра оборони іншою особою. На вулицях Буенос Айреса появились військові панцерні вози, а полату президента охороняють скріплені відділи війська, вірного Альфонсінові, на якого хтось вже плянував замах, підклавши біля його автомобіля розривну бомбу великої сили.

ОБРАНІ КОМУНІСТИЧНОЮ партією Філіппін делегати на переговори з представниками уряду президента Коразон Акіно заявили, що розмови будуть трудні й довгі, але комуністи, мовляв, є готові шукати „спільних шляхів до замирення". У листі, розісланому до всіх філіппінських засобів масової інформації комуністичною партією, делегат Сату Окампо говорить, що переговори у великій мірі залежатимуть від постави уряду, але в загальному він бачить добрі вигляди для замирення між комуністами і теперішнім урядом Акіно.

БРИТАНСЬКІ ЖУРНАЛІСТИ відкликали страйк у видавництві Рупперта Мирдока в Лондоні, як тільки довідались, що Мирдок погоджується на підвишку платні для всіх працюючих у його видавництві журналістів і фоторепортерів. У випадку страйку Великобританія, зглядно велика кількість читачів, були б позбавлені одної з найкраще редагованої й ілюстрованої газети „Сан".

НОВИЙ КАНЦЛЕР Австрії Франц Враніцкі, який замінив на цьому пості дотеперішнього канцлера Фреда Сіноваца, не поїде до З'єднаних Стейтів Америки у заплянованому реченці, тобто на другий тиждень, з огляду на багато внутрішніх проблем, які спочатку треба полагодити. В понеділок, 16-го червня ц.р., він формально перебере пост канцлера, а поїздка до ЗСА буде пізніше узгіднена між його бюром і Державним департаментом.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса повідомило, що в Гамбургу, Західня Німеччина, померла від укушення собакою в Індії 28-річна Енн Відмор, яка перебувала в тій країні у характері туристки. Британський консулят повідомив про смертний випадок британської громадянки центральний уряд в Лондоні, а речник консуляту заявив, що не допомогли ніякі заходи, зроблені лікарями.

АМБУЛЯНСИ І ВІЙСЬКОВІ тягарові автомобілі забрали з південної частини Бейруту поранених палестинців і правдоподібно перевезли усіх до сирійських полевих військових шпиталів збудованих в долині Бекаа в Ливані. Тяжко поранених палестинців, за стараннями Палестинської Визвольної Організації, перевезено літаком до Дамаску і шпиталів в Ірані. Бої між ривалізуючими мусулманськими і палестинськими частинами тривають далі.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц зустрівся в з Альфонсом Робелльом і Адольфом Калєром, лідерами Об'єднаної нікарагуанської опозиції, яка бореться з сандіністською хунтою. Ця зустріч входила до програми тиску Білого Дому на Конгрес, який найближчими днями повинен вирішити справу про допомогу антикомуністичним повстанцям Нікарагуа. Як відомо, у березні Палата Репрезентантів відкинула пропозицію президента Роналда Регена про надання допомоги борцям за свободу у висоті 100 мільйонів долярів.

У КОНҐРЕСІ ЗСА відбулися зізнання членів комісії в справі розслідування обставин катастрофи міжпростірного корабля „Челленджер". І хоч чотиримісячна праця комісії, яка представила президентові Роналдові Регенові своє офіційне звідомлення, оцінюється дуже високо, деякі законодавці з Демократичної партії незадоволені тим, що комісія не назвала осіб, які несуть особисту відповідальність за трагедію. Голова комісії Вілліям Роджерс відповів на це, що причини катастрофи лежать в самій системі, а не в окремих людях, тому, на його думку, пошуки винних будуть безперспективними.

КОНҐРЕСМЕНИ-ДЕМОКРАТИ обвинувачують Сі-Ай-Ей і Раду Крайової Безпеки в порушенні прийнятого в 1984 році закону, який забороняє участь американських офіційних осіб і урядових організацій у плянуванні і проведенні військових операцій антисандіністських повстанців у Нікарагуа. Найактивніші противники надання допомоги „контрас" в Конгресі, члени Палати Репрезентантів демократ Майкл Барнс і Джан Керрі, вимагають розслідування зв'язків міс Сі-Ай-Ей, Радою Крайової Безпеки і неурядовими консервативними організаціями, обвинувачуючи останні в посередництві між Білим Домом і керівниками повстанців. Речник Білого Дому сказав, що кампанія, розпочата демократами, має на меті не допустити прийняття законопроєкту Президента про виділення 100 мільйонів долярів для надання допомоги антисандіністам.

ХОЧ БАГАТО СПЕЦІЯЛІСТІВ висловлюють сумніви щодо перспектив американської космічної програми, президент Роналд Реген заявив, що З'єднані Стейти Америки виконають пляни щодо створення орбітальної станції і міжпростірного літака. Виступаючи перед групою молоді, Президент сказав, що орбітальна станція буде створена в 1990-их роках, а міжпростірний літак зробить свій перший експериментальний полет приблизно в 1993 році. Цей літак матиме швидкість 25 разів вищу від швидкости звуку. Віддаль між Вашінгтоном і Токіо він міг би подолати за дві години.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД вніс петицію, щоб телефонічна компанія Ню Джерзі Белл зменшила свої ціни. Петицію перше вніс Департамент оборони, який хоче зменшити річні видатки за телефони, що виносять 4 біл. дол. Якщо петиція буде прийнята, то всі особи, які вживають телефонні лінії компанії Ню Джерзі Белл платитимуть значно менше. Уряд також вніс подібні петиції до інших телефонічних компаній по цілій Америці.

МЕДИЧНИЙ ЖУРНАЛ НОВОЇ АНГЛІЇ інформує, що нагла смерть осіб після операцій може бути спричинена низьким рівнем солі і затриманням води в тілі.

ВЕРХОВНИЙ СУД підтвердив своє рішення з 1983 року щодо абортів, кажучи, що вони є легальні. Рішення щодо пенсильванійського закону перейшло відношення голосів 5-4.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН в своїй пресконференції в середу, 11-го червня, сказав, що він схвалює будівлю нового міжпростірного корабля, який заступить „Челленджера". В минулих кількох місяцях конструкцію припинено тому, що урядовці НАСА говорили, що не будуть жадного корабля випускати в орбіту до двох років, бо президентська комісія мусить всі прослідження в справі експльозії „Челленджера" закінчити.

Появилося п'яте число „Української Пресової Служби"

Джерзі Сиrі. — В Парижі появилося чергове, вже п'яте, число „Української Пресової Служби", що її видає Львівська Архиепархія УК-Церкви тепер з осідком у Римі, а редагує це видання д-р Катерина Горбач.

У тому числі, що вийшло, як і попередні, у чотирьох мовах є актуальні статті. Першою є обширна інформативна стаття про совєтську підготову до святкувань 1000-річчя Хрищення. Стаття дає чужинецькій пресі вірну картину совєтської пропаганди у зв'язку з тими святкуваннями та звертає увагу на історичну правду.

В дальшому є стаття про процес проти Петра Рубана, вістка про заклик до західнього світу Патріярха Мирослава Любачівського, щоб допомогли жертвам нуклеарної катастрофи у Чорнобилі, і короткі вістки про події в Україні і переслідування вірних Української Католицької Церкви.

АДВОКАТИ В КАНАДІ СТВОРИЛИ ПАЛАТУ

Група учасників з'їзду (перший ряд, зліва сидять): Б.С.Онищук, С. Федак, І. Сопінка, В.Ю.Данилів, п-і О. Хичій, Павло Чумак; (другий ряд): О. Федак, М. Тесля, Т. Кіріченко, Б. Боднарук, Ю. Гарасимович, Т. Грицина, В. Петришин, Н.Н., Б. Жаровський, І. Григорович.

Торонто. — В п'ятницю, 23-го травня ц.р. відбувся Перший З'їзд Палати Українських Адвокатів Канади (ПУАК) тут в готелі Кінґ Едвард, на якому виступали з доповідями відомі українські адвокати Іван Сопінка, Іван Григорович і Павло Чумак. І. Сопінка мав доповідь на тему трибуналу відносно голоду в Україні в 1932-33 роках при СКВУ, Іван Григорович — про Комісію Дешена.

І. Сопінка в подробицях

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Турботи Президента

Пресова конференція президента Роналда Реґена, переведена в минулу середу, 11-го червня, була цікава однаково тими справами, що їх на цій конференції заторкнули, як теж фактом, що деякі — дуже актуальні справи — там цілком промовчали: У вступній заяві Президент згадав про три справи, які, очевидячки, його тепер найбільше турбують. Дві з них внутрішньо-американські — як новий бюджет зредукує астрономічний щорічний дефіцит, щоб не ослабити видатків на оборону. При цій нагоді Президент знову потвердив свою принципову опозицію проти заведення будь-яких нових податків. Єдиною закордонною політичною справою, що її Президент згадав дуже виразно і дуже різко на вступі, — це вимога до Конґресу, щоби Конґрес таки признав грошову допомогу „борцям за свободу" в Нікараґуа. Реґен твердить, що тисячі молодих мужчин у Нікараґуа готові приєднатися до повстансько-партизанського руху, тільки треба дати їм в руки зброю, якої вони не мають.

Зате з-посеред яких двох сотень журналістів на цій конференції ні один не зацікавився проблемою замирення і демократизації Центральної Америки. Реґен знову виразно заявив, що Америка не може допустити до експансіонізму Совєтського Союзу. Журналісти дивним дивом якось не цікавляться ситуацією у найближчому сусідстві Америки та не цікавляться совєтським безпосереднім експансіонізмом, ані використовуванням для цієї цілі Куби. Зате центральною проблемою, яка висунулась на цій конференції, це проголошений вже в газетах плян Президента виректися взагалі американсько-совєтського договору про обмеження зброї, САЛТ II. Президент пригадав відомий факт, що САЛТ II взагалі не був ратифікований і що обійшлось без нього. Він твердив, що односторонню користь з САЛТ II мав Совєтський Союз, який той договір порушив, змагаючи до збройної переваги над Америкою. Історичну важливість мала виразна заява Роналда Реґена, що Америка не прагне переваги над Совєтським Союзом, але не може допустити, щоб ту перевагу осягнула Москва. На численні запити журналістів у цій справі — Президент підкреслював, що йдеться не про обмеження різних родів зброї, а про їх редукцію і що на місце САЛТ II треба скласти новий американсько-совєтський договір, який мав би за принцип редукцію зброї. Він признав, що Ґорбачов є першим совєтським лідером який заговорив про можливість редукції зброї. На єдиний запит щодо становища Реґена до пропозиції СССР на теперішній конференції у Женеві щодо редукції ракетної зброї на близьку, чи середню віддаль, Президент не дав ясної відповіді. Він покликався на секретний характер переговорів і сказав тільки, що з совєтської сторони приходять одні пропозиції, а з американської інші, і що про це йдуть переговори. Він не виключив нової зустрічі в цьому році з Міхаїлом Ґорбачовим, але не подав дати. Як відомо, у першій зустрічі Реґена і Ґорбачова вони погодилися, що в цьому році прибуде Ґорбачов до ЗСА.

Багато місця присвячено катастрофі космічного корабля „Челенджера", в якій згинуло сім астронавтів. Президент досить обережно висловлювався про причини цієї катастрофи. Виключав злу волю людей космічного центру НАСА і покликався на історичні заслуги центру космічних дослідів.

Він повторив свою недавню заяву, що її критикували ліберали, що в Америці не бракує хліба, тільки бідні не знають, як його дістати. Тут він пригадав систему дармових харчових карток.

Цікаво, що на цій пресовій конференції не було ані слова про катастрофу нуклеарного реактора в Чорнобилі. Ніхто з журналістів не поцікавився відвідинами у Вашінґтоні кілька днів тому йорданського короля Гуссейна. Ніхто теж не заторкнув голосної справи новообраного президента Австрії Курта Вальдгайма. Не згадано теж нічого про надзвичайно актуальну і болючу проблему епідемії наркотиків, дармащо кілька днів тому віцепрезидент Джордж Буш, покликавшись на Реґена, не виключив, що треба буде вжити для боротьби проти масового напливу наркотиків із закордону також війська.

Враження з цієї останньої президентської пресової конференції таке, що більшість акредитованих у Білому Домі журналістів — це демократи-ліберали, які прагнуть „заганяти в кут" Президента своїми запитами й формулюють свої запити так, щоб не таврувати Совєтського Союзу чи просовєтських „невтральних" країн. Але свобідна поведінка Роналда Реґена, переплітана навіть жартами, доказує, що він нічого не робить собі з отих напастливих запитів і панує над ситуацією. Подивившись на годинник, він перервав конференцію — як звичайно — на 25-ій хвилині від її початку.

Володимир Я-ів

НЕОПРАВДАНА КРИТИКА СКВУ

Українська спільнота у вільному світі була переконана, що таку організацію як СКВУ, яка є суспільно-громадською надбудовою у діяспорі, будуть шанувати не тільки її члени, але вся українська суспільність в діяспорі. На жаль, так не є. В останньому часі почалась критика СКВУ, яка є спрямована на підірвання престижу цієї світової суспільно-громадської організації, що у своїх наслідках поглибить розбрат в поодиноких наших громадах в діяспорі. Критика СКВУ, як також доручення Крайової екзекутиви УККА в справі відзначення 1000-ча річчя Християнства України, появилась у звідомленні Б.Р. з 9-го травня ц.р. у 80-тому числі щоденника „Америка" під наголовком „Відбулося чергове засідання Крайової Екзекутиви УККА".

У тому повідомленні автор зараховує до діяльности Екзекутиви УККА участь представників УККА в нарадах Президії Секретаріяту СКВУ 21-22-го лютого в Торонто, на яких представники УККА зголосили резолюцію з осудом статті, що появилась в „Новому Шляху". На жаль, пише автор, „ця резолюція була відкинена, бо більшість голосуючих підтримують знеславлення визвольної боротьби на два фронти" і таким чином, — каже автор, — СКВУ з надбудови стає прибудовою середовища „Нового Шляху".

Таке твердження є помилкове і шкідливе тому, що на підставі фактів можна ствердити, що над текстом резолюції, поданим УККА, дискутовано на нарадах СКВУ, однак проєкт був неузгіднений з різних причин. Тому не можна інформувати читача помилково про справи, які мають велике значення в житті нашої спільноти в діяспорі. На мою думку, це безвідповідальність твердити, що більшість голосуючих членів Президії Секретаріяту СКВУ підтримують знеславлення визвольної боротьби України. Автор звідомлення у своїх міркуваннях в справі статті в „Новому Шляху" і резолюції УККА, над якою була дискусія на засіданні Президії Секретаріяту приходить до неправильного заключення, стверджуючи залежність СКВУ, як надбудови, від середовища „Нового Шляху". Таке твердження — незгідне з фактами і тим самим є шкідливе, бо поглиблює не тільки розбрат в нашій спільноті, але підриває авторитет членів Президії Секретаріяту, як теж і престиж СКВУ. Такі інформації подані в тому звідомленні напевно використають наші вороги, щоб дискредитувати цю всегромадську надбудову в очах нам прихильних народів.

У тому звідомленні інформується читача також про справи, які відносяться до рішень Секретаріяту СКВУ, і стверджується, що „Президія Секретаріяту СКВУ поставилася до европейського представництва зневажливо і з презирством відкинула суґестію, щоб V Конґрес СКВУ відбувся в Европі". Правдою є, що не прийнято суґестії в справі відбуття V Конґресу в Европі, однак не подано у звідомленні причин, чому запало таке рішення.

На підставі фактів поданих в редакційній статті щоденника „Свобода" під наголовком „Загроза для СКВУ", яка появилася 9-го травня ц.р. в 82-му числі, довідуємося, що не тільки над вищезгаданими пропозиціями була дискусія, але також обговорювано інші суґестії УВФ і Координаційного Осередку Українських Громадських Централь і Крайових Установ в Европі. У висліді дискусії над цими пропозиціями рішено „не переводити конгресу в Лондоні тому, що в Европі є багато менше централь, які висилають на конгрес СКВУ делеґатів, ніж на американському континенті, та ще й тому, що уряди в Канаді і ЗСА ставляться прихильніше до українських спільнот".

Відкинено теж внесення, що відносилось до заснування окремого бюра Секретаріяту в Европі тому, що немає фондів на втримання такого бюра. Фонди Секретаріяту заледве вистачають на покриття коштів одного бюра в Канаді. У вищезгаданій редакційній статті інформується читача також про те, що президент СКВУ Петро Саварин відповів своїм листом з 9-го квітня ц.р. на всі закиди, які зроблено йому Координаційним Осередком Українських Централь і Крайових Установ в Европі, Українським Конґресовим Комітетом Америки і Світовим Українським Визвольним Фронтом Президент П. Саварин рішуче відкинув закид неввічливої поведінки і ствердив, що „він взагалі сам нічого не вирішує і не вирішував, а тільки головував на пленарних засіданнях Секретаріяту".

У дальшому своєму звідомленні автор Б.Р. пише про справи, що є зв'язані з ініціятивою президента УНР Миколи Лівицького, яка закінчилась неуспіхом тому, що президент П. Саварин і Президія Секретаріяту вважали, що скликання наради представників політичних партій і середовищ не належить до їх компетенцій і тому „рішили не скликати таку нараду і не встрявати в політичні справи, бо СКВУ не є політична, лише громадська установа-надбудова".

Уважаю, що рішення Секретаріяту в цій справі було правильне, наслідки якого вийдуть тільки на користь нашої громадської надбудови. Наслідком відмовного полагодження пропозицій пропонованих в резолюції, що була подана представниками УККА на розгляд Президії Секретаріяту 21-22-го лютого ц.р. був бойкот пленарного засідання Секретаріяту, що відбувся 19-го квітня ц.р. в Торонто і представниками організацій Визвольного Фронту, які своїми нерозважними акціями підривають не тільки авторитет президента СКВУ, але також престиж єдиної в діяспорі громадської надбудови СКВУ.

У звідомленні автора Б.Р. говориться також про справи, що відносяться до відзначування 1000-ліття Християнства України. Автор інформує читача про це, що „Екзекутива Крайової Ради УККА провела певні акції в справі Тисячоліття Християнства в Україні, звернулася до всіх відділів, щоб основували комітети на місцях". Доручення Екзекутиви Крайової Ради УККА своїм відділам противиться плянам організаційним Крайового Комітету Відзначення Тисячоліття Християнства України, який був оснований за згодою і благословенням наших Митрополитів Мстислава і Стефана. Цей крайовий комітет очолює д-р Юрій Старосольський, якому українська спільнота в ЗСА повірила виконати це історичної ваги завдання. На мою думку, основування комітетів відділами УККА на місцях противиться не тільки плянам організаційним крайового комітету, але своїми акціями можуть утруднювати працю крайового комітету.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нашу совість

Аж лячно стає, що ми так скоро і легко вміємо тепер переходити до денного порядку над усіми подіями і переживаннями, коли вони не торкаються нас безпосередньо. Правда, кожний нам скаже, що людина ніяк не може жити постійно думаючи про всі світові події та нещастя, які нас навіщають, а мусить старатися їх приймати спокійно та зрівноважено і вести нормальне життя. А все ж нам трохи стає лячно, що саме ми усі — українці вже тепер вспіли призабути те, що сталося не цілих два місяці тому, а що буде мати наслідки протягом довгих, довгих років.

* * *

У новинках на телевізійному апараті, які оглядаємо при вечері говорить саме американський спеціяліст недуг рака д-р Роберт Гейл про свою поїздку до Прип'яті. Він зворушеним голосом звітує про мертве місто і про вивішене на шнурі біля одної хати білля, якого вже ніхто не вспів зібрати. Ще так недавно виселювали цілі области України щоб не попалися в руки німецького ворога, а тепер виселюють тисячі людей, щоб не попалися невидному ворогові — радіяції. Але чи не запізно влада це зробила?

* * *

В німецькій пресі читаємо про це, як остерігають, щоб діти та вагітні жінки не пили свіжого молока, бо в ньому, навіть в Німеччині, знайшли високий відсоток радіяції, а біля нас саме мале дівчатко „душком" випиває вже другу склянку молока. Приглядаємося йому і мимохіть насувається питання: А що п'ють тепер діти в Україні?

* * *

Дві молоді українські жінки ведуть розмову на тему своїх товатишок: хто і коли сподівається побільшення родини, як у цеї чи іншої проходить вагітність і які пляни в неї на час, коли вже народиться дитинка. Як радісно та гарно говорити про це, що молоді українські родини побільшуються.

Але про що говорять тепер молоді українські матері з Києва чи Житомира?

* * *

У ясний соняшний день працюємо в городі при садженні молодих, ще тендітних, помідорів. Викопуємо ямки у важкій пісковій землі, так характеристичній для приморської смуги і з'являється перед нашими очами ситкий український чорнозем: Що садять тепер у ньому і які плоди принесе ця, відома у цілому світі своїми багатствами земля? Чи тільки недуги і смерть?

* * *

Перед нами число одного відомого українського тижневика, з травневою датою. На першій сторінці обширна під великим заголовком стаття із лайкою на інакщодумаючу українську організацію, а про Чорнобиль лише кілька слів в іншому місці. Рівночасно попадає в руки престіжевий німецький „Франкфуртер Альґемайне Цайтунґ" із цією самою датою, де дві сторінки посвячені виключно нуклеарному нещастю в Чорнобилі.

* * *

Відбувається прийняття в одній українській родині. Багато гостей, діти бігають з криком по городі, усюди порозсипувані десятки іграшок, стіл перегинається від смачних страв і напитків. Ідуть розмови: серед найстарших учасників — про недуги і похорони, серед середущих — про „стаки" та ціни хат, у молодших — про вигляди професійної кар'єри, у наймолодших, хто яку має технологічну гру. А про що говорять, коли зійдуться тепер земляки в Україні?

* * *

Так, життя іде безупинно далі і приносить нові, щоденні і світові події — але чи наша совість дозволяє нам так легко перейти до денного порядку над неймовірно жахливим нещастям, що навістило нашу Україну?

О—КА

Іван Кедрин

МИРОН ЛЕВИЦЬКИЙ

(Дарія Даревич. Мирон Левицький, Передмова Святослава Гординського, В-во: Українська Спілка Образотворчих Мистців, Торонто, 1985). Велика „4-ка", стор. 128)

Це прегарна несподіванка для всіх, що люблять мистецтво, та ще краща несподіванка для тих, які мали честь і приємність знати особисто „Миронця" від довгих літ. Бо ж від 1945-49 років, коли автор цих рядків із своєю дружиною жили в Інсбруку у Тиролі і там же жив і творив Мирон Левицький, — це вже кругло 40 років, добрий кусень часу. І Мирона Левицького трудно зарахувати до середущої генерації українських образотворчих мистців, бож йому стукнули вже 73 роки, — але він не належить також до „старшої генерації", бо він — молодий. Молодий розмахом, почуттям гумору, проєктами, молодий своєю творчістю, з якої віє гармонійна сполука першорядного високоосвіченого фахівця й одночасно творця, який має прерізноманітну тематику. І коли не можна визнавати за ніякою людиною „роздвоєння" — людини і творця, то Мирон Левицький не є „роздвоєний": він премила людина і великий мистець.

У своїй двосторінковій „Передмові" Святослав Гординський, чи не наикращий сучасний мистецтвознавець, пише „Левицький не тільки маляр, а першорядний графік". Святослав Гординський не образиться, коли ту його характеристику Мирона Левицького перефразуємо: Мирон Левицький чудовий графік і передусім графік та ілюстратор, а поруч із цим великий маляр, на якому слідний Олекса Новаківський, в якого почав вчитися „абв" малярства, і Краківська Академія Мистецтва і Париж, в якому є не тільки Лювр, але й окремий музей імпресіоністів. Автор цих рядків знає тільки трьох таких сучасних майстрів рисунку: Едвард Козак, Богдан Божемський і Мирон Левицький (напевно є їх більше). Ідеальне знання рисунку дозволяє Едвардові Козакові передавати динамічний рух гуцульського аркана чи елегантний танок солістки-танечниці, — ідеальне знання рисунку дозволяє теж Едвардові Козакові рисувати свої незрівняні карикатури і ґротески. Знову ж Богдан Божемський вславився своїми і чорними і багатокольоровими графіками, — поруч із образами (здебільшого олією) з подиву гідною різнорідною тематикою, почавши від гуцулів та скінчивши на могутній голові лева. Знову ж деякі образи Мирона Левицького (не всі) роблять враження, що він спершу малює контури, обриси сюжету, а щойно після того вмальовує у ті графічні рамки задуманий сюжет.

Люксусово і з технічного друкарського та редакційного боку бездоганно видана монографія Мирона Левицького, який сам собі намалював рисунок на обгортці, має сімсторінкову статтю Дарії Даревич, де сполучено його біографію, подробиці його фахових студій та оцінку, з прецікавими твердженнями про впливи на творчість Мирона Левицького. Це впливи найкращих творців абстракту і цілого гурту французьких імпресіоністів. Але вартість Мирона Левицького у тому, що його творчість, перейшовши горнило всіх отих великих чужинецьких мистців, як теж і рідних (особливо у ділянці графіки, школа Нарбута, Ковжуна) створив такий тільки йому питоменний стиль, що його не має ні один інший маляр. У цьому саме і вартість образотворчого мистця, щоби він зумів створити тільки собі одному питомий характеристичний стиль. Мирон Левицький — графік, маляр, ілюстратор і першорядний портретист. У цій його монографії наведені портрети першої і теперішньої його дружин, але й подивугідний автопортрет, з часу, коли він розмальовував церкву св. Андрея в Австралії. Це ніби старий дідуган з сивою бородою,

(Закінчення на стор. 4-ій)

Ігор Кошман

В 40-ий день смерти св. п. І. Ольшанівського

(Слово виголошене на похоронах)

Усе своє життя Ти був оптимістом та в найтяжчих хвилинах знаходив те, що підіймало настрій та давало надхнення до майбутнього. Тому не говоритиму про наш смуток та горе, а говоритиму про щастя.

Ми, що Тебе знали та працювали з Тобою — щасливі тим, що Ти був серед нас.

Своєю посвятою за краще майбутнє нашого народу — Ти давав нам надхнення. Ти ніколи не втомлювався, принаймні ніколи не давав знати про свою втому. І нам, часто знеохоченим, часто втомленим, часто зледачілим — робилось соромно перед Тобою і то-

(Закінчення на стор. 3)

Ганна Черінь

ЧОРНОБИЛЬ

(У рядках і між рядками совєтської преси)

II.

Газети за 9-го травня зазначили, що в Києві перестали продавати на вулиці морозиво, славні київські пиріжки (пригадуєте їх, туристи?), соки. Дітей не випускають на подвір'я. Миють вулиці. Прийшов рясний весняний дощ. „Він змиє пил", — зазначили „Ізвєстія". А може принесе з хмар радіяцію?!

Дев'ятого травня, за совєтськими даними, рівень радіяції на території й за межами реактора дещо підвищився. Але, на думку інформаторів, небезпеки для здоров'я людей нема. 9-го травня „Ню Йорк Пост" на першій сторінці, під шапкою „Братська могила" надрукував статтю про Чорнобиль, здогадуючись, що 15,000 жертв уже поховані. „Свобода" два дні перед тим обрахувала втрату в 10.000 осіб, а „Новоє Русскоє Слово" подало обидві цифри без свої коментарів і без „шапки".

Звичайно ці міркування викликали шалену лють совєтської інформації, і вже вона мала що друкувати в наступних числах: мовляв, вороги зловрадствують при нещасті. А чому ж совєти мовчали, не одразу повідомили своїх і чужих про катастрофу? — „бо не годиться, не знаючи точно, що сталося, давати повідомлення. Причин катастрофи і досі не встановлено", принаймні, так каже совєтський уряд. З'явився ряд статтей про небезпеку нуклеарних споруд, але не так енерґостанцій, як атомної зброї, ракет (видно, тут американці випередили). Політичний обсерватор „Ізвєстій" дав дуже влучну, хоч і комічну метафору: „Земля мотається в авосьці меридіянів і широт". Не знає вільний світ, що совєтська „авоська" — це плетена сіточка, що її постійно при собі мають совєтські громадяни: „авось" (ануж) щось десь продають.

Десятого травня голова Ради Міністрів України Ляшко сказав, що йому „тількищо дзвонили з Чорнобиля, що реактор уже не горить. В 60-кілометровій зоні Чорнобиля працюють 230 бриґад із Києва та інших областей України. Дніпро не одержав додаткової радіяції. В Києві рівень радіяції не перейшов межі безпеки, — запевнив Ляшко: тут менша радіяція, ніж при рентґенівському знімку. Ну, гаразд, може й менша, алеж рентґенівський знімок триває яких пару секунд, а затруєним повітрям людина дихає ввесь час; то скільки „рентґенівських знімків" вона за той час отримує? Навіть подумати страшно. „Правда" за 9-го травня обурена, що західні країни не приймають совєтських харчових продуктів. „Вони цілком безпечні для здоров'я", — запевняє офіційна совєтська інформація. (Самі напевно їдять імпортовані консерви).

Одинадцятого травня „Правда України" признається, що „незначна частина" радіяції потрапила на території Польщі, Румунії і скандинавських країн, але „небезпеки для населення нема". Згадані тут країни довідалися про це багато раніше й бороняться від радіяції, як можуть. На всякий випадок, санітарні лікарі радять киянам поливати вулиці, часто міняти одежу, витирати мокрою шматою черевики, не їздити в ліс, не йти до парку й на пляж, не пускати дітей на пісок, покривати волосся шапкою, брати душ, часто мити руки, мити овочі й зелень, (а краще й не вживати салати, шпінату й щавлю), закривати криниці й навіть стримуватися від куріння, бож так людина втягує радіоактивний пил. Цо й казати, чи вказують такі поради на „нормальний" рівень радіяції? Бідні, бідні кияни!!!

Чотирнадцятого травня „Правда" обмовилась, що „тимчасово" переселення евакуйованих має попереду (чи вже тепер?) проблеми: „навіть бажані гості, і ті часом докучають" (то виходить, евакуйовані поселенці не дуже бажані). „Відомо, що дві господині в кухні — тиша тільки до певного часу", — слушно резюмує „Правда". Газета зазначає, що рівень радіяції в Києві ще вище норми, але небезпеки для населення нема. Тут же зазначено, що безпечний рівень радіяції в СССР не постійний, і він пристосовується до обставин. Під час аварії нормальний рівень удвоє вищий від звичайного. Отут треба шукати розгадки совєтських повідомлень, що в Києві рівень радіяції „нормальний": за совєтською діялектикою, нормальний рівень означає вдвоє вищий від норми. Далі „Правда" потішає читачів: „Сподіваємося, що з 19-го травня радіяція в Києві вернеться до нормального рівня". Невідомо тільки, що до справді нормального, чи до того „нормального", що вдвоє вищий норми. І тут уряд сподівається, що покірні кияни вдвоє „перевиконають" норму вдихання затроєного повітря!

„Ізвєстія" з 13-го травня повідомило, що рівень радіяції в Україні й Білорусі лишається незмінним... В Києві школи закінчили науку 15-го травня і дітей вислано в піонерські табори, на південь. Добре, що хоч це зробили.

Чотирнадцятого травня „Ізвєстія" оголосили, що шість додаткових жертв вибуху померли, а 35 перебувають у тяжкому стані. Під реактором риють хід, щоб прокласти там „подушку" з рідкого азоту. Разом із верхнім покровом, це мало б створити „саркофаг", поховати реактор навіки. Обваловують цементом річку Прип'ять, щоб не виносила радіяції в водну мережу України — але це вже напевно сталося...

Усе більше й більше з'являється репортажів та інтерв'ю про Чорнобиль. Одним із перших було інтерв'ю кореспондента „Ізвєстій" з командиром вертолета Петром Воронковським, що привозив і скидав матеріяли на реактор. Він боявся говорити і старався збутись короткими фразами: „Все нормально...

Все звичайно. І картина звичайна. Полум'я? Не бачив. Димок був, такий, як звичайно йде із заводських труб..." Але кореспондент „Ізвєстій" зазначив, що це не зовсім так, що авіятори ризикували життям. Пізніші репортажі почали входити в деталі, навіть знімки публікували: на одній — техніки йдуть Чорнобилем, навіть без масок, а один і без захисної шапки, ніби на прогулянку. На іншому знімку — робітники вертаються із праці біля реактора в масках і комбінезонах. Спецкор „Правди України" таврує „малодушніть" тих, хто боявся чи панікував. Він ототожнює це з дезертирством, і це, очевидно, позиція уряду. Недарма ж працівники Чорнобильської АЕС кидалися в полум'я, знаючи, що їх чекає. Бо в іншому випадку їх би чекало ще гірше.

Найбільше фактів і правди читаємо в репортажах кореспондентів „Ізвєстій" Іллеша. Він зазначив, що як тільки стався вибух, 28 чергових пожежників кинулися гасити пожежу, знаючи, що їх чекає. Були викликані всі

(Закінчення на стор. 4)

Дрогобичани відбудуть свій 9-ий З'їзд на Союзівці

ВШАНУЮТЬ 130-ТІ РОКОВИНИ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Й 70-ЛІТНІ РОКОВИНИ З ДНЯ СМЕРТИ ВЕЛИКОГО СИНА ДРОГОБИЦЬКОЇ ЗЕМЛІ ІВАНА ФРАНКА

Існування і праця регіональних комітетів на еміграції, створених мешканцями й діячами поодиноких районів-повітів українських земель, являється тепер дуже важливим фактором у збереженні правдивих непофальшованих відомостей про поодинокі ділянки праці й розвитку даного повіту.

Діючі регіональні комітети часто відбувають свої з'їзди-зустрічі колишніх мешканців даних повітів з метою, в першу чергу, обговорення плянів організаційної діяльности та плянування видань чи доповнення своїх збірників, як також для спільної приємної зустрічі жителів даного повіту, яких доля розкинула по різних країнах вільного світу.

Одним з таких регіональних комітетів є Центральний Комітет Дрогобиччини-землі Івана Франка, який готується до з'їзду-зустрічі, дев'ятої черги, що відбудеться в суботу, 21-го і неділю, 22-го червня ц. р. на Оселі УНСоюзу Союзівці.

До участи в з'їзді запрошені всі мешканці Дрогобицького повіту, щоб спільно згадати пам'ять великого сина Дрогобицької землі Івана Франка. Також важливо, що заходом Управи Центрального Комітету, головою якого є інж. Володимир Осередчук, учасники з'їзду будуть мати нагоду набути третій том збірника „Дрогобиччина - Земля Івана Франка." Матеріяли до збірника зібрав, упорядкував та приготовив до друку як відповідальний редактор мгр. Адольф Гладилович.

Цей з'їзд дає добру нагоду стрінутись в приємній атмосфері із своїми земляками, друзями, сусідами, з якими не було нагоди протягом довгих років побачитися. При тому є нагода згадати „добрі часи" молодости, шкільних днів, спільних переживань з праці в різних організаціях і товариствах.

Імпрезовий комітет подбав про багату мистецьку програму, яка получена з спільним бенкето, а відтак для „молодих" буде нагода затанцювати під гру доброї оркестри. Тож, дорогі земляки-дрогобичани, використаймо цю добру нагоду зустрічі з приятелями і всі їдемо в суботу, 21-го червня ц. р. на Союзівку.

С. Г.

Імпреза 62-го Відділу СУА

Дуже часто ті, що приїжджають до Ґлен Спей, запитують: „А що ви можете робити цілий рік у цьому Ґлен Спей"?

Але кожна членкиня 62-го Відділу Союзу Українок відповіла б, що для її праці в організації і особистої, як господині дому, бракує часу. Не диво, бо союзянки 62-го Відділу в Ґлен Спей під головуванням Ірени Кіндрарчук працюють як бджілки. Організовують свята, базари та інші імпрези на різні цілі.

Імпреза, що відбулася 12-го квітня цього року, була організована з метою розбудови стипендійного фонду для потребуючих українських дітей, які є здібні, хочуть вчитися, а їхні батьки живуть в таких матеріяльних умовах, що не можуть заплатити за школу. Це особливо стосується Південної Америки, де наші українці живуть на фармах і можна, сказати, бідують.

Цю імпрезу організувала референтка суспільної опіки Стефа Осадца при співпраці голови І. Кіндарчук та при допомозі членів управи.

Відкриваючи цей вечір голова привітала присутніх, а особливо наших гостей з головної управи СУА та інженера Петра Бокала з дружиною Оксаною, яка є членкинею 4-го Відділу СУА. Голова познайомила присутніх з нашими гостями і при тім коротко розказала про кожного з них зокрема.

Аня Кравчук — референтка стипендійного фонду при головній управі СУА — в своїй доповіді з'ясувала, як багато зроблено в справі помочі дітям грошима на оплату школи та висиланням пакунків потребуючим. Робота була зроблена колосальна для української молоді і взагалі українського громадянства, розкиданого по цілому світі.

Особливу увагу А. Кравчук звернула на допомогу українцям в Бразилії та інших країнах Південної Америки, де наш нарід конче потребує нашої допомоги.

Ксеня Гапій — член стипендійної комісії, яка разом з А. Кравчук побувала у Бразилії. Вони зняли місця побуту наших людей, школи, церкви, а найголовніше те, що бачили дійсне життя наших людей і ще більше впевнилося, що вони потребують допомоги.

Ліда Черник — референтка суспільної опіки головної управи СУА, медичної допомоги та інших опік. Вона була запрошена як гість на нашу імпрезу, але з певних причин не могла прибути. Натомість, вона передала письмові інформації про свою працю та про працю цілої управи СУА. Вона з'ясувала, яку велику й безкорисну працю вкладають союзянки для того, щоб дати поміч там, де наш нарід найбільше її потребує. Цю письмову доповідь прочитала наша референтка суспільної опіки С. Осадца, і розповіла присутнім, що зробив місцевий Відділ у справі допомоги українцям в Бразилії, Польщі та в межах Америки.

Після того наш гість інженер Петро Бокало висвітлив фільм, в якому було показано життя українців у Бразилії від самих початків по сьогоднішній день. Фільм мав три частини — сучасний вигляд країни, її головні міста, географічне розположення, природня краса та багатство. Друга частина — це історія перших українських поселенців у Бразилії, тяжкі умовини праці та розвиток нації. Третя частина, яка була знята і оформлена А. Кравчук та К. Гапій, показувала сучасний стан життя наших людей в тій країні. Ясна річ, що життя українців у Бразилії значно покращилось, але для нормального життя їм ще багато бракує. Фільм зроблений на високому мистецькому рівні і викликає захоплення, хоч багато моментів у ньому стискають за серце.

За чудову імпрезу, яка була чимсь не буденним, перш за все, ми завдячуємо нашим гостям і звичайно нашому проводові — 62-му Відділові у Ґлен Спей.

Вечір пройшов у дружній атмосфері і у великому піднесенні. На розбудову стипендійного фонду було зібрано 555 дол., за що дякуємо усім присутнім.

Хоч наше село і Відділ складаються в більшості з пенсіонерів, але переважно усі є працьовиті й жертвенні.

Наш Відділ утримує бабусю в Польщі, оплачує стипендію в Бразилії. Оплачують стипендії в Бразилії і поодинокі членкині — Анна Самофал, Ярослава Гапій, Ірена Кіндарчук, Стефанія Осадца. Як звичайно, в нас завжди буває, що всякі імпрези завершуємо кавою та смачним солодким печивом. За це дбає наша невтомна господарська референтка Тоня Туринська.

Ольга Линник

Малярська виставка Ю. Гури в Чикаґо

Шостий Відділ СУА мав особливу приємність вітати Юрія Гуру в Чикаго 18-го, 19-го та 20-го квітня ц.р. Голова Оля Попович привітала мистця в імені відділу, та попросила малярку Христю Соболь до слова. Вона повідомила присутніх про важливі події в житті мистця.

Юрій Гура народився 1930 року у Львові в родині лікаря. Коли він мав півтора року, його батько помер. Після Другої світової війни Юрій поїхав до Польщі, де закінчив гімназію. В 1950 році вступив до Академії мистецтва у Кракові. В 1961 році Ю. Гура отримав стипендію для поглиблення мистецьких студій. Мав можливість відвідати рідний Львів, побував у Києві, Москві та Ленінграді. Ці відвідини значно поширили його мистецькі горизонти.

В 1968 р. Юрій Гура приїхав до ЗСА, до Філядельфії, де працював в комерційній графіці та інтенсивно віддався своїй творчості.

На виставці ми побачили 20 малярських творів і 9 скульптур, що характеризували творчість мистця. Мистець відноситься до своїх творів з любов'ю та пошаною. Глядача охоплюють почуття радости та оптимізму. Чудові пастелеві барви нагадують стиль імпресіонізму, а сцени „Козаки в битві", „Карпати", „Поліське озеро", витворюють глибоке почування до свого рідного.

Динаміка почувань виявляється в скульптурах Гури: „Бандурист", „Запорожець", „Аркан", „Гуцул" та інших тісно пов'язаних з українською тематикою.

Чикаґська громада з великим ентузіязмом та захопленням прийняла Юрія Гуру. Це зрівноважена талановита сила, якою ми повинні гордитися.

О.Д.

У 40-ий день...

(Закінчення зі стор. 2)

му повертались до праці.

Ця праця вчила нас і робила нас більш порядними людьми. Ми безумовно ставали кращими, бо Ти був серед нас і прикладом Твоїм учив нас.

Для тих з нас, що вважалися реалістами, Ти був мрійником. Завжди починав проєкти, що не виглядали можливими до завершення. І неможливе Ти перетворював у дійсність.

Одним з найбільших Твоїх здобутків — це Конґресова комісія для вивчення причин і наслідків голодової катастрофи в Україні 1932 - 33 роках. Це була Твоя ідея, і як перше почув її від Тебе — признаюсь тепер — не вірив, що ми всилі таке здобути. Але знав Тебе добре, знав про Твої здобутки в минулому, тому вже не був певний хто з нас реаліст. Отож і не перечив Тобі, та тільки пробував допомогти Тобі.

Нехай же ця Комісія, що Ти створив — буде Твоїм вічним вінком, та ім'я Твоє буде записане в історію України.

Знаходились хитро-мудрі критики Твої, що казали що Ти це все робив для слави. Але я знав Твою скромність і знав добре те, що Тебе тішило найбільше. Ось приклад, як совєтська влада звільнила Оксану Мешко, Ти переконував нас, що праця наша допомогла їй. І мріяв Ти, що може колись в Україні довідаються, що десь в далекій Америці були люди, що турбувались тяжкою долею ув'язнених найкращих синів та дочок многострадальної України.

Вірив Ти й в українських людей в Америці. Завжди обстоював на тому, що ми ще зробили замало. А щоб зробити більше, то треба підтримки громади, бо тоді покажемо силу, та й будуть фінанси, без яких робота дуже кволо котитиметься.

І в дуже короткому часі перетворив Ти малий комітет у велику, всеамериканську організацію — Американці в Обороні Людських Прав в Україні.

Але й тим Ти не обмежувався. Робив зв'язки з іншими етнічними групами. Серед черкесів, балтійців, жидів, поляків, азійців та й чорних американців Ти знаходив приятелів для себе й нашого народу.

Мав Ти велике серце, побратиме! Кожний біль, кожна кривда вчинена українцеві — де б він не був — лягала в серце Твоє. Вже хворий, Ти летів у Люізіяну рятувати Мирослава Медведя. Підняв велику акцію оборони Івана Дем'янюка, бо знав, що за ним нависла небезпека над сотнями інших наших людей. І не забував Ти ув'язнених борців за волю України, що перебувають у совєтських катівнях. Резолюція про десятиліття створення Української Гельсінкської Групи вже внесена. Та, на жаль, не зміг Ти дочекатись до її завершення.

Лихоліття голоду 1932-33 років, вимордування українців під час війни, ув'язнення мозку України в сучасний час, постійні вбивства наших найкращих людей і знеславлювання українського імени — натомлювало болем серце Твоє і воно не витримало.

Прощай друже дорогий! Ти був нашим світлом в еміґрантській темряві — світлом, яке показувало куди йти до кращого майбутнього українського народу.

Обіцяємо Тобі, дорогий друже, що йтимемо далі Твоїми слідами, хоч і не так впевнено та ефективно як раніше — бо Ти незамінимий.

Хай Бог нагородить Тебе за Твої зусилля на добро народу українського.

Прощай друже - побратиме! Нехай земля американська буде легкою Тобі!

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Від Організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
17-го червня 1986 року
нашого Дорогого і Незабутнього голови

сл. п.

Ігоря Ольшанівського

просимо Всевишнього дати нам наснагу і витривалість продовжувати Ним започатковану працю в системі організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (AHRU) і Центрі Інформативно-Дослідної Мережі (UNCHAIN).

Просимо про молитви за спокій Його душі.
ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені:

УКЦерква св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н.Дж., о год. 8-ій ранку, 16-го червня;
УПЦерква св. Вознесіння, Мейплвуд, Н. Дж., 7-ій веч.;
УКЦерква св. Юра, Ню Йорк, Н. Й., 7-ма рано;
УКЦерква св. Михаїла, Дженкінтавн, Па., 6-та веч.;
УКЦерква св. Йосафта, Воррен, Миш., 7-ма веч.;
УКЦерква Непорочного Зачаття, Гемтремк, Миш.: 8-ма рано;
УКЦерква св. Николая, Кентон, Огайо, 11-та рано;
УКЦерква свв. Володимира і Ольги, Чикаґо, Ілл., 7:30 рано, 21-го червня;
УКЦерква св. Йосафата, Парма, Огайо;
УКЦерква свв. Петра і Павла, Клівленд, Огайо;
УКЦерква св. Покрови, Парма, Огайо;
УКЦерква св. Андрея, Парма, Огайо;
УПЦерква св. Володимира, Парма, Огайо;
УПЦерква св. Трійці, Чіктоваґа, Н. Й., 9-та рано;
УПЦерква св. Миколая, Маямі, Фл.;
УКЦерква св. Івана Хрестителя, Тонаванда, Н. Й.; 7-ма ранку;
УКЦерква св. Йосафата, Рочестер, Н. Й.;
УПЦерква Покрова Божої Матері, Рочестер, Н. Й.;
УКЦерква св. Миколая, Вотерпліт, Н. Й.;
УПЦерква св. Миколая, Трой, Н. Й.;
УКЦерква свв. Петра і Павла, Коговз, Н. Й.

В пам'ять Дорогого Шваґра
бл. п. Лева Мазяка
складаємо на:

Українські сироти в Бразилії $50.00
Український Інститут Америки 50.00

Катря і Володимир ВАЛЬЧУКИ

Пластова Станиця Нюарк
повідомляє громаду, що в пам'ять

бл. п. пл. сен. кер. РОМАНА ЗАГАЙКЕВИЧА
та
бл. п. пл. сен. кер. ВІКТОРА ЯВОРСЬКОГО

зібрано 1100.00 дол.

Пожертви зложили поодинокі особи, пластуни та пластові частини Станиці Нюарку.

Зібрані пожертви передано на Фонд ім. Дрота, призначений на вишкіл пластових виховників.

Товариство Сеньйорів в Ню Йорку при Відділі ОУА „Самопоміч"
повідомляє, що в четвер 12-го червня 1986 р. відійшов у Вічність

бл. п.

АНДРІЙ ТРОПАК

Секретар Секції Сеньйорів.

ПАНАХИДА в п'ятницю 13-го червня 1986 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми.

ПОХОРОН в суботу 14-го червня 1986 р. в год. 9-ій ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку.

Управа Товариства

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що по довгій і тяжкій недузі в середу 11-го червня 1986 р. з волі Всевишнього відійшла у Вічність

бл. п.

НАТАЛІЯ КОТОВИЧ

мґр філософії Львівського Університету, абсольвентка консерваторії Моцартеум у Зальцбурзі, довголітня учителька гри на фортепіяні, від 1981 року президент УМІА.

ПАНАХИДА — в п'ятницю 13-го червня, 1986 р., о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні М. Насевича у Філядельфії, Па.

ПАРАСТАС в суботу 14-го червня, 1986 р., о год. 8-ій ранку в тому ж заведенні, опісля похоронні відправи в церкві св. о. Миколая та похорон на цвинтарі Факс Чейс.

Горем прибиті:
сестра — ІРИНА СТАРОСОЛЬСЬКА
сестрінок — ВОЛОДИМИР СТАРОСОЛЬСЬКИЙ
кузени:
СЕВЕРИН ЛУЦІВ з сином ЕВГЕНОМ
БОГДАН ЛУЦІВ з дружиною МАРІЄЮ, сином ЮРІЄМ з родиною
ЯРОСЛАВ ЛУЦІВ з сином ВОЛОДИМИРОМ
ІГОР І ЛЕВКО ЛЕСИКИ з родинами
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 1-го червня 1986 р. у Воррен, Миш. відійшов у Вічність наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДО, ШВАҐЕР І СВАТ

бл. п.

ЛЕВ МАЗЯК

народжений 5-го лютого, 1907 р. в Стрию, Україна.

ПАНАХИДИ відбулися у вівторок 3-го червня, 1986 р. та в середу 4-го червня, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Бугай.

ПОХОРОН у четвер 5-го червня, 1986 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви Непорочного Зачаття, а відтак на цвинтар Mount Olivet у Дітройті.

Залишені у глибокому смутку:
син — РОМАН з дружиною УЛЯНОЮ
внуки — ПЕТРО ЛЕВ І АНЯ СОФІЯ
шваґерка — КАТРЯ ВАЛЬЧУК з родиною
братова — КАРОЛЯ МАЗЯК
сваха — СОФІЯ ШУМИЛО з родиною
родини — САВІЦКИХ І ЯЦКІВИХ
ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

ПОДЯКА

Наша щира подяка всечеснішим Отцям: Ігуменові Бернардові Панчукові, Константинові і Димитрієві Висоханським за похоронні відправи, за відвідини Хворого у шпиталі під час недуги і уділення Найсвятіших Тайн та відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

Дякуємо похоронному заведенню за зразкове переведення похоронів. Дякуємо всім, хто зложив пожертви на Служби Божі, добродійні цілі, квіти, за вислови співчуття, за численну участь в похоронних відправах і на поминках.

Всім Вам щире спасибі.

Син РОМАН з дружиною УЛЯНОЮ і родина

Наукова конференція в УВУ, присвячена історії УКЦ в Україні

У площині підготови до 1000-ліття Хрищення Руси-України відбулася в Українському Вільному Університеті у суботу, 12-го квітня ц.р., Наукова конференція, присвячена історії поділу нашого релігійного життя в Україні, яка згуртувала ряд науковців, зацікавлених історією східньої Церкви, а також нашу громадськість з Мюнхену й околиць.

Наукову Конференцію підготовив з рамени Український Історичного Товариства (УІТ), в порозумінні з проф. В. Яневим, ректором УВУ, проф. Т. Мацьків, який тепер пербуває в Німеччині, як професор гість при університеті в Гайдельберзі. Була це третя Наукова конференція, яку провів УВУ спільно з УІТ.

Конференція відбулася у вечірніх годинах у головній викладовій залі УВУ. Поділялася вона на дві сесії, в часі яких були виголошені три наукові доповіді українською, польською і німецькою мовами, які себе тематично доповняли, а мовно вказували на потребу екуменічної єдности, зокрема в наших еміграційних умовах.

Конференцію з рамени УВУ відкрив проф. Г. Васькович, декан філософічного факультету, привітавши Владику Платона Корниляка та присутніх учасників конференції (понад 50 осіб) між якими були гості з Австрії — д-р О. Жупник з Відня і д-р М. Сушко, а також представники вилавництв, установ товариств та студенти УВУ, проф. Г. Васькович представив авдиторії доповідачів — о. Архимандрита Йосифа Йоана Теперса, проф. д-ра Теодора Мацькова та проф. д-ра Яна Вося, польського науковця.

У програмі Конференції було три наукові доповіді: проф. Т. Мацькова — „Генеза Церковної Унії 1596 р.", проф. Яна Вося — „Звідомлення про унійних єпископів у Дневнику з подорожі до Польщі, 1596-7 рр., папського церемоніяльного майстра А. П. Муканте" (польською мовою); о. Архимандрита Йосифа Й. Петерса — „Митрополит Андрей — людина, екзарх, патріярх" (німецькою мовою).

З рамени УІТ привітав присутніх також і проф. Т. Мацьків, який коротким введенням накреслив ціль цієї конференції і вказав що наукові доповіді творять загальну тяглість — інформують про початки і про недавню історію УКЦ, як також про окремих наших владик. Доповідач підкреслив, що погляди на нашу історичну дійсність можуть бути різні, але їх треба досліджувати, обговорювати, а це є завданням нашої історичної науки, щоб представити молодшому поколінню нашу об'єктивну правду — такою як це бачимо ми, але не так, як це хотять нам представити діялектично наші противники.

Проф. Т. Мацьків у своїй доповіді розглянув на тлі історичних подій відсталий стан нашого церковного життя в Польсько-Литовсько-Руському королівстві в кінці XVI століття, коли тодішні православні владики, стараючись вийти з ситуації, яка тоді заіснувала, вирішили піти на церковну Унію з Римом, що й прийшло до злуки нашої Церкви з Католицькою Церквою — Берестейською Унією 1596 року. Доповідач вичислив точки Берестейської угоди, запропоновані нашими владиками, на які погодилися і які прийняла Католицька Церква очолювана Папою, але які тоді інакше розуміли коронні вельможі і урядовці, що не додержувалися їх, і тим викликали спротив — релігійну полеміку, яка поглибила релігійну боротьбу серед нашого народу, що й привезло до роздвоєння нашої Церкви. В загальному доповідач опирався на насвітлення цієї історичної полеміки речника православних Івана Вишенського (з Афону) з речником католиків Петром Скаргою (у Кракові).

Проф. Ян Вось з університету міста Пізі, є відомим дослідником рідкісних рукописів латинською мовою, має ряд праць з історії сходу, в тому, також з церковної історії, перебуває тепер в Гайдельберзі. Серед середньовічних рукописів досліджував він вже згаданий „Дневник з подорожі до Польщі 1596-97 рр.", який є важливим джерелом до вивчення історії і побуту в Польщі під кінець XVI століття. У цьому щоденнику монах А.П. Муканте, що був папським майстром церемоній і був делегований Папою до церемоній них послуг тодішнім папським послам (легатам) для проведення Берестейської угоди, описує ряд тодішніх провідних церковних діячів і при тому, побіч з описом церемоній і одягу, наводить свої спостереження про учасників Берестейської Унії 1956 року та згадує й інших вельмож. Доповідач говорив польською мовою і давав цікаві спостереження з цього „дневника" та наводив пояснення про життя і функції владик і вельмож, про яких згадує Муканте.

Після цієї сесії відбулася цікава дискусія, що відносилася до обидвох доповідей, в часі якої на дотичні питання відповідали або давали пояснення доповідачі чим значно поширили насвітлення цієї історичної доби.

В другій сесії була тільки одна довша доповідь німецькою мовою, яку мав о. Архимандрит Йосиф Й. Петерс, який радше поділився споминами про своє перебування у Львові, де він вступив до Чину ОО. Студитів, і де пізнав слугу Божого Митрополита Андрея Шептицького, та його брата Климентія, тоді Архимандрита Чину Студитів, яких представив як великих церковних діячів. Згадуючи про пок. Митрополита Андрея, він накреслював харизматичну постать всеціло віддану служінню Церкві і народові, який зробив в часі війни багато добра для потребуючих, а багатьом разом з братом Климентієм врятував життя по монастирях. За ці заслуги для Церкви — як сказав Архимандрит Петерс — обидва вони заслуговують на те, щоб Католицька Церква визнала їх святими. До речі, серед тих, що несли допомогу потребуючим, був і сам доповідач, бо за це він був заарештований і попав до відомого концентраційного табору в Дахау.

При цьому треба згадати, що о. Архим. Й.П. Петерс, якому тепер 80 літ, значно причинився до скріплення нашої церкви у Німеччині. Оснував монастир Чину Студитів у Буке (коло Падеборну) і також жіночий — у Крефельді, обслуговував як священик впродовж довгого часу наши вірних в Ессені.

Доповідь о. Архимандрита Петерса була цікава, а навіть патріотична. Він порушив актуальну проблематику, але з огляду на пізний час дискусії вже не було, а тому його запитували, де і коли ця доповідь появиться. При кінці подякував доповідачам і учасникам проф. Мацьків, а потім закрив Конференцію, з рамени УВУ, проф. Г. Васькович.

Присутній

Адвокати...

(Закінчення зі стор. 1)

з'ясував проблему в процесі формування трибуналу, особливо наголошуючи елемент юрисдикції. І. Григорович звітував про найновіші дії Комісії Дешена. Відтак відбулася дискусія над обома доповідями.

Після резиґнації інкорпораторів ПУАК, з'їзд вибрав нову Раду Директорів, на чолі з президентом В. Юрієм Данилівим, в такому складі: Олександер Бабій — Ст. Катаринс; Нестор Волицький — Торонто; І. Григорович — Торонто; В. Ю Данилів — Торонто; Павло **Данилів — Вермонт, Б.К.**; Роман Б. Карпішка — Монтреаль; Роман Мельник — Торонто; Богдан С. Онищук — Торонто; Сергій Радчук — Вінніпеґ; Ірина Ревуцька — Торонто; Рой Романов — Саскатун; Орест Г.Т. Рудзік — Торонто; Андрій Семотюк — Едмонтон; І. Сопінка — Торонто; Роналд Томоск — Оттава; **Євген Федак — Гамилтон**; Олександра Хичій — Торонто; Мирослав Т. Чернеський — Саскатун; Павло Чумак — Торонто.

Опісля Рада Директорів вибрала Виконавчий Комітет і Екзекутиву в такому складі: президент — В. Ю. Данилів; перший заступник президента — Б. Онищук; другий заступник президента — П. Чумак; провінційні заступники президента: **Альберта** — А. Семотюк; Британська Колюмбія — П. Данилів; Манітоба — С. Радчук, Квебек — Р. Карпішка; Саскачеван — М. Чернеський; секретарка — О. Хичій; скарбник — Н. Волицький; громадянські права — І. Григорович; публічні справи — Р. Мельник.

Після проголошення вибору забрав слово новообраний президент д-р В. Ю. Данилів. Він подякував за довір'я і подав плян праці. На внутрішньому відтинку: нав'язати контакти з провінційними і федеральними урядами Канади; боронити і заступати українську громаду у всіх справах правного характеру перед судами і урядами в Канаді; пропонувати на призначування членів палати на становища суддів; впливати на полюбовне полагоджения спорів між членами палати і українськими організаціями Канади; взаємна співпраця членів палати і праця для добра української спільноти.

На зовнішньому відтинку: боронити українських політичних в'язнів, а зокрема ув'язнених і переслідуваних українських адвокатів в **СССР; подавати інформа**ції і дописи до професійних правничих журналів і бюлетенів, а зокрема до журналів Міжнародної комісії юристів в Женеві та Міжнародної асоціяції адвокатів у Лондоні, Англія, які появляються шістьма мовами світу; співпрацювати із Світовим Конгресом Вільних Українців в проєкті міжнародного трибуналу відносно голоду в 1932-33 років; брати участь в міжнародних з'їздах адвокатів; діяти в усіх справах міжнародного характеру, які відносяться до актуальних справ України; скликати світовий з'їзд українських адвокатів з кінцем цього року або на початку 1987 року в Парижі або Відні.

В рамках з'їзду відбувся також вечір в честь Лева Лук'яненка, на якому доповідав Павло Чумак на тему „Лев Лук'яненко — його життя і чин".

Відкриваючи вечірню сесію з'їзду, В. Ю. Данилів між іншим сказав, що в палаті згуртувалися адвокати Канади, яким на серці лежить добро української спільноти. „Цю частину з'їзду ми присвячуємо одному з кращих правників України Левку Лук'яненкові", — продовжував він. Вілтак президент попросив Б. Онищука бути господарем вечора.

На з'їзд наспіла телеграма Богдана Футея, президента Асоціяції Українсько-Американських Адвокатів, з побажаннями успіхів братній асоціяції в Канаді.

З'їзд був зорганізований комітетом в такому складі: предсідник П. Чумак, члени: В.Ю.Данилів, О. Бабій, Ол. Хичій, Є. Федак, І. Григорович, Христина Медицька, Любомир Козак, Б. Онищук, Володмир Петришин, Денис Шевчук, О. Рудзік, Лариса Ткаченко, Степан Вербовий, Данило Задорожний, Н. Волицький, Євген Зараска.

На з'їзді були присутні представники українських організацій і Владика Ізидор Борецький.

Кінцеве слово на з'їзді мав відомий гамилтонський адвокат Є.Федак, який висловив признання організаторам, доповідачам і учасникам за взірцево переведений з'їзд.

Чорнобиль...

(Закінчення зі стор. 2)

пожежні машини Київської області. Майор Телятніков наказав пожежникам Прищепі й Шавреєву лізти на дах машинного корпусу. Вони стояли там до ранку, поки не зімліли. „Мені стало погано, погано, і я пішов до санчастини". „Не скоро йде така праця, не скоро", — говорить звітодавець про ліквідацію наслідків катастрофи За 21 день через зону перейшло 400 пожежників „Тепер вони відпочивають" (не сказано, де), — „їх замінили інші". В газеті „Ізвєстія" опубліковано імена і фотографії додаткових шести жертв аварії: Василь Ігнатенко, Віктор Кибенко, Володимир Правик, Микола Титенко, Микола Ващук, Володимир Тищура. Всі українці. Факт: з 41 енергобльоків в СССР аж 10 збудовано в Україні. А скільки ж є незаселених, диких територій у Сибіру й Середній Азії! Ні, Москві треба наражати на небезпеку саме чорноземні, густо населені землі України. Це черговий геноцид, безсоромне нищення народу, який своїми духовими, моральними й фізичними даними перевищує росіян.

У Москві совєтські й чужі лікарі, серед них і д-р Гейл, намагаються врятувати критично хворих пересадкою кісного мозку, печінки та переливанням крови — безуспішно. Д-р Гейл сповістив, що померло 10 критично хворих (Москва каже, що 7) 35 хворих, на думку д-ра Гейла, мають мало шансів. Він обвинувачує уряд, що не одразу кинулись рятувати потерпілих. Д-р Гейл хотів відвідати Чорнобиль, але його не пустили...

Ті, що вмирають у шпиталі від нищівної радіяції — це ще не найбільша біда. Найбільше лихо — це ті широкі маси, що носять в собі смерть, яка може виявитися й убити їх кожного часу: скоро чи через десяток років. А затруєні землі і ріки? Який урожай вони дадуть, якою водою напоять Україну? А які діти й внуки народяться від затруєних радіяцією людей? Як вплине радіяція на приріст населення і генетичну якість прийдешніх поколінь? Ми і світ навіть не усвідомлюємо всієї ваги чергового злочину підступного й немилосердного нашого ворога — Москви.

Цей черговий геноцид, вчинений Москвою, йде кривавим шляхом попередніх злочинів: нищенням нашого народу у війнах, в насильній колективізації і штучно створенім голодоморі 30-их років, і руїн й людські жертви під час Другої світової війни, в черговому повоєнному голоді і в переслідуванні та у жорстокому придушенні руху опору.

Мирон...

(Закінчення зі стор. 2)

вусом і навпівлисою сивою головою та в окулярах — але легко розхиленими устами погідно всміхнений. Насправді „Мирoнцьо" виглядає куди молодше, але подібність обличчя феноменальна.

Дарія Даревич правильно кількакратно згадує про „лінійність" в образах та ілюстраціях Мирона Левицького. Ця „лінійність" це саме досконале знання рисунку Левицького, як графіка-ілюстратора. У списку індивідуальних виставок Мирона Левицького наведено теж його індивідуальну виставку в галерії нюйоркського Об'єднання Мистців Українців в Америці у 1964 році. Мирон Левицький мав індивідуальні виставки у різних містах на різних континентах світу і там же брав участь і в колективних виставках. Але автор цих рядків має ще перед очима ту його нюйоркську виставку з перед 24-ох років, де він виступив з показом образів, до яких знайшов сюжет у своїй подорожі по північній Африці. На сторінці 48-ій монографії подано одну репродукцію „Марокканські музики". Зважуюсь на скромну думку, що це була найкраща виставка Мирона Левицького і вершина його творчости.

Графічна лінійність сполучена з кольористикою, при чому переважає червоний колір, а цілість — подиву гідна оригінальність сюжету і подиву гідна гармонія естетичного виразу. У пізніх 60-их роках Мирон Левицький почав експериментувати абстрактами і безпредметними образами. Добре сталося, що швидко завернув до предметности, в тому числі до численних релігійних мотивів. На сторінці 64-ій репродукція „Богородиці", власність Галини Левицької в Торонто. Варіянт цієї „Богородиці" красується у збірці автора цих рядків — він обіцяв моїй дружині ще в Інсбруку намалювати їй образ Божої Матері і не забув. Під час одного мого перебування у Торонто, місці постійного замешкання мистця, до мене зателефонували, що є для мене „образ Мирона Левицького". Очевидно, я мерщій погнався туди.

Монографія Мирона Левицького двомовна, українською і англійською мовами. Є теж у картоновій обгортці і твердій полотняній. Треба поґратулювати Миронові Левицькому, Святославові Гординському і Дарії Даревич, безпосереднім творцям цієї монографії, і треба подякувати їм, що дали українській культурі такий гарний дарунок.

Збірник Комарнянщини й Рудеччини здано до друку

Ділимося вісткою, що матеріяли Реґіонального Збірника Комарнянщини й Рудеччини віддано 16-го квітня ц.р. до друку в Компютопрінт Інк. у Кліфтоні. Основа матеріялів збірника — це матеріяли, які залишив пок. адвокат д-р Осип Утриско і над яким працював Редакційний комітет і колеґія, яку очолює проф. д-р Василь Лев, головний редактор і коректор збірника. Збірник включає також матеріяли кільканадцяти інших авторів, уродженців чи жителів Комарнянщини й Рудеччини. Поява збірника (а повинна бути закінчена ранньою осінню ц.р.) буде цінним матеріялом для грядучих дослідників нашої вужчої батьківщини.

Діловий комітет звертається до всіх тих земляків, що ще досі не склали пожертв на видання збірника, зробити це незабаром, щоб поява збірника була без жодного заборгування. Гроші слід висилати на адресу касира комітету Мирона Радовича на адресу: Mr. Myron Radowycz, 21 Pearle Rd., Closter, N.J. 07624.

За Діловий комітет:

Степан Путикевич
секретар

Мгр Микола Радович
голова